

ת"פ (ירושלים) 21702-08-21 - מדינת ישראל נ' שמעון אוחיון

ת"פ (ירושלים) 21702-08-21 - מדינת ישראל נ' שמעון אוחיון שלום ירושלים

ת"פ (ירושלים) 21702-08-21

מדינת ישראל

נגד

שמעון אוחיון

בית משפט השלום בירושלים

[24.11.2024]

לפני כבוד השופט אביחי דורון

גזר דין

הנאשם הודה והורשע, ביום 14.12.22 במסגרת הסדר טיעון מכוחו תוקן כתב האישום, בכך שביום 17.11.2020, במסגרת סכסוך שכנים, עת שמע שכנם - המתלונן - חריקות וצעקות מבית הנאשם, פתח את דלת ביתו וקרא בקול רם שיפסיקו להרעיש. הנאשם חש מדירתו, כאשר המתלונן, בן 82 אותה עת, עומד בפתח דירתו. צעק לעבר המתלונן כי זה לא עניינו ודחף אותו פנימה לתוך ביתו. המתלונן נפל ארצה, ובעודו נאנק מכאבים ביקש מהנאשם שיעזור לו ויזמין מד"א אך הנאשם הרים אותו בעצמו, הושיבו על הספה והמשיך לומר למתלונן "אין לך כלום". אף שהמתלונן שב וביקש מהנאשם שיזמין מד"א, הלה יצא מהבית וסגר את הדלת אחרי המתלונן. בשארית כוחותיו זחל המתלונן אל חדר השינה והתקשר למד"א ולמשטרה. עת פונה המתלונן לבית החולים התגלה שבר בפרק ירך רגלו שאוחה בניתוח באם צעות מסמרים ולאחר מכן הועבר ושהה בבית החולים הרצוג לצורך שיקום. הנאשם הורשע אפוא בתקיפת זקן שגרמה חבלה חמורה. על פי הסדר הטיעון נשלח הנאשם לתסקיר שירות המבחן. תסקירי שירות המבחן: מתסקיר ראשון שהוגש ביום 5.6.23 עלה כי הנאשם אדם נורמטיבי סך הכל, וללא עבר פלילי.

לעניין העבירה סיפר הנאשם כי היו מספר מקרים בהם המתלונן "הציק למשפחתו", אף שלפני יום האירוע לא היה קשר בינו לבין המתלונן, ובאותו יום הודה כי איבד שליטה ונהג באלימות, הביע חרטה על האירוע וגם "אמפטיה ראשונית" למתלונן.

שירות המבחן התרשם כי לנאשם קושי בויסות דחפים ובחינת אלטרנטיבות מועילות.

לפיכך המליץ השירות על שילוב הנאשם בטיפול ואף על ענישתו בשל"צ והצבתו בצו מבחן.

בתסקיר משלים שהוגש ביום 10.1.24 תיאר השירות כי הנאשם החל בטיפול שבועיים קודם לכן, ושב על המלצתו הראשונה.

בתסקיר אחרון שהוגש ביום 19.9.24 תיאר השירות כי הנאשם השתלב באופן מספק ומשביע רצון בקבוצה טיפולית, התמיד להגיע למפגשים והראה מחויבות גבוהה להליך הטיפולי, היה דמות משמעותית ומקדמת בקבוצה, שב והביע חרטה ואף שיתף כי למד דרכים בונות להתמודד עם סיטואציות דומות בעתיד.

שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון לחזרת ההתנהגות האלימה היא נמוכה ומידת החומרה, אם תשנה, אף היא נמוכה.

על כן מצא השירות שוב להמליץ על ענישת הנאשם בצו של"צ בהיקף של 250 שעות.

חוות דעת הממונה על עבודות השירות שגם אליו נשלח הנאשם לבחינת אפשרות ריצוי מאסר בעבודות שירות מצאה אותו כשיר לבצען.

טיעוני הצדדים:

המאשימה הפנתה לעובדות כתב האישום, ציינה כערכים מוגנים שנפגעו את ההגנה על בטחון הציבור ושלומה, ערך חיי האדם, ושלמות גופו ושלוותו של הפרט. אני מקבל זיהוי ערכים אלו.

המאשימה הפנתה לפסיקה מגוונת הקשורה בתקיפת זקן.

עברתי על הפסיקה שצויינה, מצאתי כי פרט לרע"פ 2678/20 שאר הפסיקה מתייחסת לעבירות של שוד ותקיפת זקן, שאינה דומה או מזכירה כלל את התיק שלפנינו.

גם בפס"ד 59736-02-18, הוא פסה"ד בבימ"ש השלום שהגיע עד רע"פ 2678/20, אשר דחה את ערעור הנאשם, מדובר היה בנאשם שנגזרו עליו 10 חודשי מאסר, היה בעל עבר פלילי, שירות המבחן הגיש בעניינו תסקיר חיובי שם התרשם השירות כי הנאשם אינו בעל קווי אישיות עברייניים, ואף שאינו בשל לטיפול המליץ לגזור עליו רק מאסר בעבודות שירות.

על רקע כל אלה עתרה המאשימה למתחם ענישה הנע בין 12-24 חודשי מאסר בפועל ועל רקע התסקיר החיובי שהוגש ביקשה למקם את הנאשם בתחתית המתחם ולגזור עליו 12 חודשי מאסר בפועל, וענישה נלווית ובה גם פיצוי גבוה למתלונן.

הסנגור עתר לקבל את המלצת שירות המבחן.

הסנגור נימק דבריו בהצטרבות הטעמים ביסוד ההמלצה ובהם:

היותו של הנאשם נעדר עבר פלילי כלשהו העומד לדין לראשונה בחייו, חרטתו וקבלת האחריות המלאה על מעשיו, שילובו בטיפולים השונים שהמליץ עליהם השירות, עמידתו בטיפול, היתרמותו מהטיפול ואף תרומתו לקבוצה, כל אלה מובילים למסקנה כי המלצת שירות המבחן בדין יסודה ויש לאמצה.

הסנגור עתר אפוא להסתפק בענישה מוחשית של 250 שעות של"צ.

גם הנאשם נשא דבריו לפני:

הנאשם סיפר כי ברקע לעבירה התנהגות המתלונן בעבר, עת לקח שקית זבל שאשת הנאשם הותירה מחוץ לדלתה ושפך אותו בכל הבניין.

לטענתו המתלונן עצמו אמר לו שיצא מהבית כי הוא לא רוצה לראות אותו לאחר שהוא עצמו הציע לו עזרה, בהיותו בוגר קורס חובשים ומתנדב במד"א, עוד סיפר כי מאז המקרה הוא עושה הרבה על מנת לתקן את שקרה, הציל ומציל אנשים דרך קבע.

הנאשם ביקש התחשבות בית המשפט נוכח מצבה הפיננסי הרעוע של משפחתו המטופלת בשני ילדים קטנים. גם אשת הנאשם, הגב' הודיה אוחיון, סיפרה כי הנאשם מתנדב בכל ליבו, הרבה פעמים גם בשבתות ובחגים.

דיון והכרעה:

קיבלתי, כאמור את זיהוי הערכים המוגנים שהמאשימה טענה להם.

אני סבור כי מידת הפגיעה בערכים הייתה בינונית עד גבוהה, בהתחשב בגילו של המתלונן ובעיקר בחומרת הפגיעה שנפגע.

אינני יכול לקבל את דברי הנאשם כאילו ביקש להגיש עזרה למתלונן אך נדחה על ידיו כפשוטם, ראשית היות שעובדות אלו אינן עולות מכתב האישום המתוקן שהנאשם הודה בו, ולו היתה להן אחיזה מספקת, חזקה על הסנגור שהיה מצליח להביא לתיקון העובדות מעבר לאלו שתוקנו, ושנית - כי בתיק לא נוהלו הוכחות, לא הובאה עדות המתלונן שמן הסתם אינו תומך בתוספות שטען להן הנאשם, ולכן מצאתי להתעלם מהן.

העובדות כפי שהודה בהן הנאשם הינן שהמתלונן ביקש שיתקשר למד"א אך הנאשם סגר את הדלת ויצא בעוד המתלונן ישוב על הספה רחוק מהטלפון באמצעותו הזעיק בסופו של יום את מד"א.

עובדות אלה הביאו אותי להגדרת מידת הפגיעה בערכים המוגנים כפי שקבעתי.
לענין מתחם הפסיקה:

סקרתי את הפסיקה שהמציאה המאשימה אך לא מצאתי כי ניתן לאתר בה תימוכין להיאחז בהם לצורך עתירתה, עקב השוני הרב בין העבירות שנעברו או בין העבריינים שהורשעו, לבין המקרה לפני. אומר בקצרה כי גם מתחמי הענישה שנטענו או נפסקו במקרים אחרים, אינם אחידים, וניתן לומר, בהכללה, כי מתחם הענישה בעבירות מסוג אלו שבתיק דנן נע בין מאסר בן 6 חודשים שניתן לרצותו בעבודות שירות למאסר בן 18 חודשי מאסר בפועל.

אני דוחה אפוא את עתירת המאשימה למתחם ענישה הנע בין 12-24 חודשי מאסר. בהתחשב במידת הפגיעה בערכים המוגנים מצאתי לנכון למקם את הנאשם, בנסיבותיו, בסמוך לתחתית המתחם שקבעתי, אך לא בתחתיתו, ולכאורה לעונש של 9 חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. עיינתי היטב בתסקירי שירות המבחן שהוגשו. מצאתי כי טענת הסנגור להצטברות נימוקים להקלה בעונשו של הנאשם, אף שלכאורה בדיון יסודה, אינה נכונה במקרה זה.

בשום מקום בתסקירים לא מצאתי כי שירות המבחן שיקלל בהמלצותיו את חומרת העבירה שנעברה (גם אם במישור ההתנהגות מדובר בדחיפה בלבד) נוכח תוצאתה ובעיקר נוכח התנהגות הנאשם לאחר הדחיפה והתנערותו מהמתלון משל מדובר בתאונת דרכים של פגע וברח.

בהתחשב בחוסר הזה, מן הסתם התמקד הטיפול בנאשם בתגובתו הראשונית - הדחיפה - ולא בזו שאחריה - ההתנכרות, ואף שזו האחרונה יכולה להימנות בתוך "מתחם סערת הרגשות" שהנאשם היה נתון בו בכלל האירוע, יש לוודא כי המסקנה העונשית תיקח גם עניין זה במסגרת השיקולים שביאו אליה.

מאידך גיסא, בהיות הנאשם, להגדרת שירות המבחן - אדם נורמטיבי, ובהינתן כי קביעת המסוכנות העתידית הוגדרה כנמוכה, ובעיקר - האופן בו הפנים הנאשם דרכי התמודדות אחרות במצבים דומים, כל אלה מאפשרים, אולי אף מחייבים להחריג את הנאשם ממתחם הענישה שקבעתי, מטעמי שיקום.

בשיקול סופי של הדברים החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר למשך חודשיים בניכוי שני ימי מעצרו של הנאשם. הנאשם ירצה מאסרו בעבודות שירות לפי חו"ד הממונה על עבודות השירות, ויחל בריצוין ביום 26.1.25.

2. מאסר למשך 6 חודשים אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מסיום ריצוי עבודות השירות כל עבירת אלימות לפי חוק העונשין למעט איומים.

3. קנס בסך 200 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו.

4. פיצוי בסך 2,000 ₪ למתלון, המופיע כע"ת מס' 1 ברשימת העדים. המאשימה תעביר טופס פרטי מתלון למזכירות בין המשפט תוך 7 ימים.

הקנס והפיצוי ישולמו עד יום 1.8.25. כל תשלום ישולם תחילה ע"ח הפיצוי ורק לאחר מכן ע"ח הקנס.

5. אני מחייב את הנאשם להצהיר כי אם יעבור אחת מעבירות התנאי בתוך שנה מסיום ריצוי עבודות השירות ישלם סך 7,500 ₪. הצהרת הנאשם נרשמה לפני.

זכות ערעור כחוק

ניתן היום 24 בנובמבר 2024 בנוכחות הצדדים.